

РЕШЕНИЕ

№ 39291

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8796**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а ал.1 от Закон за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/.
Делото е образувано по жалба от 28.07.2025г. от А. А. Ю., гражданин на С., [дата на раждане] ,
чрез процесуален представител, срещу отказ на Завеждащ консулска служба в Посолството на
Република Б. в А., Й., от 22.07.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на основание чл.10 ал.1 т.9, т.17,
т.22 и т.24 ЗЧРБ.

Жалбоподателят счита, че отказът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и
процесуалния закон, поради което иска отмяната му. Твърди се, че отказът не отговоря на
изискването на чл.59 АПК, както и на изискванията на чл.35 АПК. В жалбата са посочени
нарушени права по чл.8 ЕКПЧОС. Твърди, че е налице решение на Председателя на ДАБ за
събиране на семейство и оспорваният отказ ограничава правото, което му е предоставено на
основание чл.34 ЗУБ. Пзовава се на възрастта на жалбоподателя и на представените
доказателства за наличие на семейни връзки, място за пребиваване в Република Б. и средства за
издръжка от дъщеря му и сина му. В съдебно заседание твърди, че отрицателното становище на
ДАНС е само съгласувателно и е свързано с обективната невъзможност за жалбоподателя да се
снабди със свидетелство за съдимост, поради падането на режима на Б. А. в С. и затварянето на
всички администрации по това време.

Ответникът- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в А., Й., в съдебно
заседание счита, че така постановеният отказ е правилен и законосъобразен, като моли жалбата
да бъде отхвърлена като неоснователна. Подчертава, че отказът за виза Д се основава на
отрицателното становище на ДАНС, последвано от отказ в Националната визова и

информационна система.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 20.03.2025 г. (л. 28 и 91) жалбоподателят А. А. Ю., гражданин на С., [дата на раждане], е подал в Посолството на Република Б. в А., Й., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателят е посочил, че е женен, като цел на пътуването е посочил-събиране на семейство; като данни за член на семейството е посочил Х. А., Ф. А., П. Д. и Р. Д. с отбелязване за семейна връзка-съпруга, син и внук с адрес в [населено място], [улица], вх.Б, ет.5, ап.19, като разходите за пътуване и издръжка по време на престоя на кандидата се покриват от заявителя и спонсор /дъщеря -Ф. А./.

Към заявлението са приложени: семейна книжка №421 от Служба по гражданска регистрация Я., област Р. Д. с дата на издаване 01.06.2015г., видно от която бракът е сключен на 31.01.1988г.-съпругът - А. А. с баща Ю. и майка З., дата на раждане 02.03.1951г., а съпругата е Х. А. Д. с майка М. и дата на раждане 07.04.1960г.; отбелязано е първо дете Ю. А. А. с датата на раждане 16.11.1988г., второ дете Ф. А. А. с дата на раждане 04.04.1990г., трето дете Г. А. А. с дата на раждане 04.10.1993г. и четвърто дете Мирна А. А. с дата на раждане 31.08.1998г.; копие от паспорта; копие от личната карта на Х. А. Д.; резервация за самолетни билети, удостоверение от Д Б., че към 18.02.2025г. наличността по банкова сметка на Ф. А. А. е в размер на 1880.00лв.; сертификат за раждане на А. А./л.28 и сл. и 80 и сл./ нотариален акт от 04.03.2020г., видно от който А. Ю. А. и Х. Д. А. притежават 2/3 от недвижим имот в [населено място], ап.19, 5 –ти етаж на [улица]; решение №8212/29.07.2024г. на Председателя на ДАБ, видно от което е разрешено на Х. А. Д. да се събере на територията на Република Б. със своя съпруг А. А. Ю..

На 22.07.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в А., Й. по заявление от 22.07.2025г. на А. А. Ю., гражданин на С., [дата на раждане] за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.9, т.17, т.22 и т. 24 ЗЧРБ“ и допълнителни бележки- „представените документи не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване; няма осигурена издръжка през време на пребиваването си в страната; налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание; има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“.

От ответника е представена заповед №10/27.03.2024г. на посланика в Посолство на Република Б. в А., с което упълномощава М. Г.- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в А., да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи. Представена и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, видно от която право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основание чл.10 ЗЧРБ имат и консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република Б., като е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република Б. да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават/ на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение 7 към чл.34 ал.3 от НУРИВОВР. /л.67-68/

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС /л.103/, с което уведомяват съда, че съгласувателната процедура по подаденото от жалбоподателя заявление за виза е осъществена от СДМ- ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Приложено е писмо №7383/01.07.2025г. на ДАНС, видно от което А. А. /№13/ не притежава свидетелство за съдимост. В писмото са изложени данни за извършена проверка, при

която е установено, че от ДП-А. е потвърдена информация от представители на Германската федерална полиция за тенденция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи на сирийски граждани, които са прилагали издадените дългосрочни визи за Р Б. на основание чл.15 ал.1 вр. чл.24 ал.1 т.22 ЗЧРБ, които са кандидатствали за временна закрила в Г.. Посочено е, че е установено, че веднага след получаване на визите, апликантите използват полет с прекачване до Г. и при пристигане на немското летище до явяването си за паспортна проверка, сирийските граждани унищожават паспорта си и се явяват само със сирийска лична карта като декларират желание за временна закрила в Г.. При възстановените гранични проверки в Г. се намират неунищожени задгранични паспорти с издадени български визи Д. Посочено е, че сирийските граждани променят умишлено една ли няколко букви в транслитерацията на имената на латиница, а биометричните данни, събирани при подаване на заявленията, не се споделят в ШИС. Проверката е установила, че събиращите семейства си чужди граждани с получена закрила в Р Б., реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължителни здравни осигуровки и застраховки и нямат достатъчно средства за издръжка, за да не прибегват членовете на семействата им до системата за социално подпомагане съгласно законодателство на Р Б.. Посочено е, че като задължително условие е представянето на свидетелство за съдимост, което не фигурира в депозираните в КС документи, поради което, според ДАНС, са налице основанията на чл.10 ал.1 т.9, 17, 22 и т.24 ЗЧРБ.

Получено и писмо от Дирекция „Миграция“ МВР, че не участва на националното консултиране по издаване на визи за дългосрочно пребиваване на основание решения за събиране на семейства от ДАБ при МС /л.110/.

Изискана е и е приложена по делото справка от Националната визова система /л.116/, видно от която -„представените документи не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване; няма осигурена издръжка през време на пребиваването си в страната; налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание; има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя е представил свидетелство за съдимост, издадено от Сирийска арабска република, Министерство на вътрешните работи, с дата на издаване 05.10.2025г., видно от което А. А. Ю., [дата на раждане] не е осъждан /л.123/, както и сертификат от 09.10.2025г., че Ю. А. е служител в Международната организация по миграция от 01.02.2015г., като заема длъжност с едногодишен срочен договор, който може да бъде подновен до 31.12.2025г. и получава годишно брутно възнаграждение приблизително 122 229.00 USD. Представено е и писмо за финансова подкрепа на А. Ю. А. и Х. Д. А. от името на Ю. А. А., че разполага с необходимите финансови средства за издръжка на двамата си родители, с приложени копие от документ за самоличност и копие на служебна карта.

В проведеното съдебно заседание е разпитана като свидетел дъщерята на жалбоподателя- Ф. А. А., която е заявила, че причината за липса на свидетелство за съдимост на баща и към датата на провеждане на интервю в Й. е неработещата администрация до 15.08.2025г. в С. след падане на режима на Б. А.. Посочила е, че брат и е купил апартамент в [населено място] за родителите им, както и че тя самата работи и иска да се грижи за родителите си.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република Б., ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република Б..

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Не се спори, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Видно от заповед №10/27.03.2024г. на посланика в Посолство на Република Б. в А., М. Г.-Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в А. е упълномощен да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи. Представена и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, видно от която право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основание чл.10 ЗЧРБ имат и консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република Б., като е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република Б. да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават/ на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение 7 към чл.34 ал.3 от НУРИВОВР. /л.67-68/

Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, но не са обосновани причините за постановяването му относно посоченото правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ. В случая са налице правни, но не и конкретни фактически основания, които са послужили на консулското длъжностно лице за

постановяване на отказа по заявлението на А. А. Ю..

Безспорно административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза не са изложени фактическите основания, а е налице само преповтаряне на правната норма на чл.10 ал.1 т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ. Липсва обсъждане на представените от жалбоподателя документи и изясняване на въпроса защо административният орган приема, че „представените документи не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване; няма осигурена издръжка през време на пребиваването си в страната; налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание; има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“. Не е обсъдено дали е взето предвид решение №8212/29.07.2024г. на Председателя на ДАБ, видно от което е разрешено на Х. А. Д. да се събере на територията на Република Б. със своя съпруг А. А. Ю.. Позоваването на справката от СДМ- ДАНС с изразено отрицателно становище в писмо №7383/01.07.2025г. на ДАНС, видно от което А. А. /№13/ не притежава свидетелство за съдимост, се опровергава от представеното в съдебно заседание доказателство –справка за съдимост на жалбоподателя, видно от която той е неосъждан. В писмото на СДМ-ДАНС са посочени данни за използване на издадени български визи Д за преминаване в друга държава-член на ЕС, но липсва конкретизация дали жалбоподателят е предприел или ще предприеме такива действия.

От друга страна, изводът в оспорвания отказ за липса на средства за издръжка на жалбоподателя се опровергава от събраните в хода на съдебното заседание доказателства, а именно – писмените доказателства от дъщерята на жалбоподателя, че разполага със сумата в размер на 1880.00лв. по сметка в ДБанк, и удостоверенията от сина на жалбоподателя, че е на работа и има годишен доход брутно възнаграждение приблизително 122 229.00 USD, както и от гласните доказателства, съдържащи се в показанията на дъщеря му, че се ангажира с грижа за родителите си. Тези доказателства са подкрепени от представеното по делото копие на нотариален акт, видно от който жалбоподателят и съпругата му притежават 2/3 от имот –апартамент в [населено място], придобит чрез дарение през 2015г от сина им. Тези писмени доказателства водят на извода за уседналост в наследниците на жалбоподателя и съпругата му и опровергават извода за желание за миграция към трета страна. Вярно е, че изводите в писмото на СДМ –ДАНС се основават на официално получена информация от германските власти за зачестили случаи за злоупотреба от страна на сирийски граждани, събиращи се със семействата си и получили виза Д, но така изложените в писмото данни са лишени от конкретика, че именно жалбоподателят под №13 в списъка от 44 сирийци е предприел или би предприел подобни действия. В случая, за да бъде постановеният отказ правилен и законосъобразен е следвало да се изложат конкретни мотиви в тази насока, а не само предположения за подобна опасност.

При липсата на фактически мотиви, съобразени с особеностите на конкретния случай и намерението на жалбоподателя, съдът е поставен в невъзможност да провери, дали са спазени изискванията на материалния закон за отказ. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност.

Липсата на мотиви съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по тълкувателно дело № 4/2002 г., което е задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ, във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на престой на жалбоподателя в Б. и да прецени отговарят ли на законовите изисквания, доказват ли целта на пътуването, както и намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. В този смисъл Решение № 5239 от 17.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 4598/2022 г.

От изложените съображения следва, че обжалваният отказ е постановен в нарушение на материалния закон - при липса на предпоставките по чл.10 ал.1 т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от 28.07.2025г. от А. А. Ю., гражданин на С., [дата на раждане] , чрез процесуален представител, **отказ на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в А., Й., от 22.07.2025г. за издаване на виза тип „Д“** на основание чл.10 ал.1 т.9, т.17, т.22 и т.24 ЗЧРБ.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в А., Й. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: